

עם גולדה ודיין ביום העצמאות
כמו ילד, הרפתקנות וכוונות

כפי שסיפרה באחרונה מצדה, בראיון בחדשות, היה עורך לילדיו מיסטררי בוקר, בודק אם מיטותיהם ערוכות כי קפדנות צבאית ואם המגירות שלהם מסודרות כראוי. כצבא טיפת פולחנים שגם הם היו קצת ילדותיים. כשהיה אלוף פיקוד המרכז, התפרסם כאשר הביא למטהו לביאה, כחיתת-חמור פיקורית, וקרא למטה "מצורת כפיר". באותה התקופה גם עורך סקנדל, כאשר הואשם בכך שהביא חיילות ל"ביתו כדי לשמש כמגישות במסיבה. באותה התקופה התפרסם גם בכך שהיה מזמין ירידים ובניחוסות, כמו חיים חפר, כדי שישתתפו בציד-אדם אחר מסתננים. פעם הואשם בכך שהרג, ככיכול, כמו ירדו, ארבעה מסתננים כאלה, שנלקחו בשבי, לעיני האורחים. כאשר חברי-כנסת נרעש עורך את העניין, הודיע לו הרמטכ"ל דאוו, חיים בר-לב, שלא גנדי עשה את המעשה, אלא קצין אחר, אריה רגב, שנהרג לאחר-מכן בפעולה כזאת.

שיחה לילית

סקנדל הגדול ביותר שבו היה מעורב גנדי נולד גם הוא על רקע של חברות. במשך שנים רבות היה גנדי ידיד (המשך בעמוד 10)

וגישה פוליטית אנטי-ערבית קיצונית. בכינוי "גנדי" וכה עורך בנעוריו, לא רק בשל גופו הרזה, אלא גם מפני שבאחת המסיבות לבש סדין לבן וגילח את ראשו. הכינוי דבק בו, למרות שזא-כי הוא ההיפך המוחלט של המנהיג ההודי מהטמה גנדי, שהטיף לאי-אלימות מוחלטת ולאחווה-עמים.

נער מגודל

אין לגנדי אויבים אישיים רבים, ועל כן נסלח לו הרבה. חבריו מהפלמ"ח, בלי קשר לדיעותיהם ולרדינותיו, ממשיכים להיות חבריו. לא רק אנשים כמו חיים טופול מכרזים על עצמם כעל ידידיו בנפש, אלא גם לא מעט אנשים בשמאל, המתעבים את דיינותיו.

גנדי הוא נער מגודל, שלא יתבגר לעולם" אומרים חבריו, המסבירים מדוע אינם מסוגלים להתרגו עליו ועל מעשיו. ואכן, יש בכל מעשיו ודיבוריו של גנדי משהו האופייני בדרך כלל לנער בן 15. הרבר מתבטא גם בחייהמישי-פחה שלו.

לבניו ולבנותיו נתן את השמות סיר-בנימין, פלמ"ח-היפתח, מצדה, ערי-בה וצאלה. כשהיו ילדים קטנים היה נוהג לקחת אותם ברגל לפיסגת-המי-צדה, כדי לחגוג שם את ימי-ההולדת.

לתחיה ולהתחרות בכהנא? השבוע הסעיר את הצעה לגירוש הערבים. מי האיש? מהן דעותיו?

ההגנדי

חמורה מזו של גנדי. כדי לאסור רברים כאלה חוקקה הכנסת, ככיכול, חוק נגד הסתה גיוענית. בעת הדיון על חוק זה לפני שנה אמרו שולליו שזוהי חקיקה מגוחכת, חסרת-שיניים... שאיש אינו מתכוון לאכוף אותה ברצינות. השבוע זה הוכח שוב.

היפוכו של גנדי

תכן כי היחס הסלחני כלפי הצי-הרה זו כא, בין השאר, בגלל האופי של בעליה.

גנדי הוא דמות סגונית. רבים מבני-דורו רגילים להתייחס בסלחנות למעי-שיו ולדיבוריו הקיצוניים. מבחינה זו, הוא נהנה ממעמד מיוחד.

הציבור ראה זאת לפני כמה שבר-עות, כאשר ריאיינה הטלוויזיה את אלופי המטכ"ל של מלחמת ששת-הי-ימים. גנדי היה שם הסמן הימני, מול פני מתי פלד, שהיה הסמן השמאלי. אך בעוד שהכל הקשיבו בכבוד לדיברי-פלד, היה היחס לגנדי כמעט משועשע. כאשר הציג לו המנחה שאלה, שיסע אותו הרמטכ"ל-לשעבר, יצחק רבין: "מצאת את מי לשאול?"

גנדי היה תמיד איש לאומני-קיצוני עוד מימי שרותו בפלמ"ח. פעם כמעט גרם למלחמה. זה היה בימי פעולות-התגמול, ב-1954. באחת הפעולות ה-אלה נלכד, מעבר לגבול הירדני, אחד מאנשי היחידה 101 (אחר-כך הצנח-ניס), יצחק גיבלי (גיבלי הקטן), להבריל מ-גיבלי הגדול, בנימין, או ראש-אמן).

גנדי החליט לשחרר את האיש כמיבצע פרטיזני. הוא הליבש כמה אנשים במדיההא"ם. היסוה גיפ כרכב של האו"ם. וניסה לעבור את הגבול כדי לחטוף קצין ירדני לשם החלפת-שבויים. הוא עורר חשר, הגיפ נעצר, והדברים הגיעו לדיעת שרי-הביטחון דאוו, פינחס לבון, וזו, בועמו, תבע מן הרמטכ"ל משה דיין לפטרו מייד. דיין, פטרונו של גנדי, מצא פשרה והיגלה את גנדי לזמן-מה. אחר-כך אימץ אותו לעצמו כעורר.

גם אז לא התפלא איש על גנדי. הדיעה הכללית היתה שזה מתאים לו. כי באופיו מהולות כמה תכונות: חבי-רות בלתי-מיוגבלת, בוז גמור לפוליטי-קאים, הרפתקנות, הערצת הכוח, העוה

אלוף הפיקוד, עם השר מנחם בגין (1968)
לעיני ירדנים, ציד-אדם

עם אשתו, לאה (1982)
לילדים, מיסדר-בוקר

באופן מעשי, זהו רעיון ברבארי. פי-רושו עקירת המוני-אדם בכוח, מעריהם ומכפריהם, שבו חיו במשך מאות (ואף אלפי) שנים, והפיכתם לאבק-אדם, פליטים חסרי-כל בכנר. רעיונות מסוג זה נולדו בסיטונות בתקופה הפאשיסטית. אדולף היטלר ביצע "חילופי אוכלוסין" ויישוב מהד-המוניים, ביד רחבה, ולא רק של יהודים, כאשר התמוטט הרייך הפושי-עני שלו, גמלו לו קורבנותיו וביצעו מיבצע-יוועה כאלה נגר הגרמנים. במציאות של ישראל, זוהי הסתה גיד-ענית. כי הרברים, שנאמרו מעל בימה עיונית-ככיכול ביום-עיון מלומד, מהר-הרים בארץ שבה קרו והיעתה מעשי-רמת-עמידר, שם החליטו כנופיות של בריונים לגרש את כל התושבים הער-ביים משכונתם. ברחבי הארץ נשמע קולו של מאיר כהנא, המטיף לגירוש המוני של כל הערבים, ובכללם אזרחי-ישראל.

קשה להעלות על הדעת הצהרה

עם בצלאל מיזרחי ואשתו (בתחנת בנו)
גם בלילה, ירדנים מוזרים